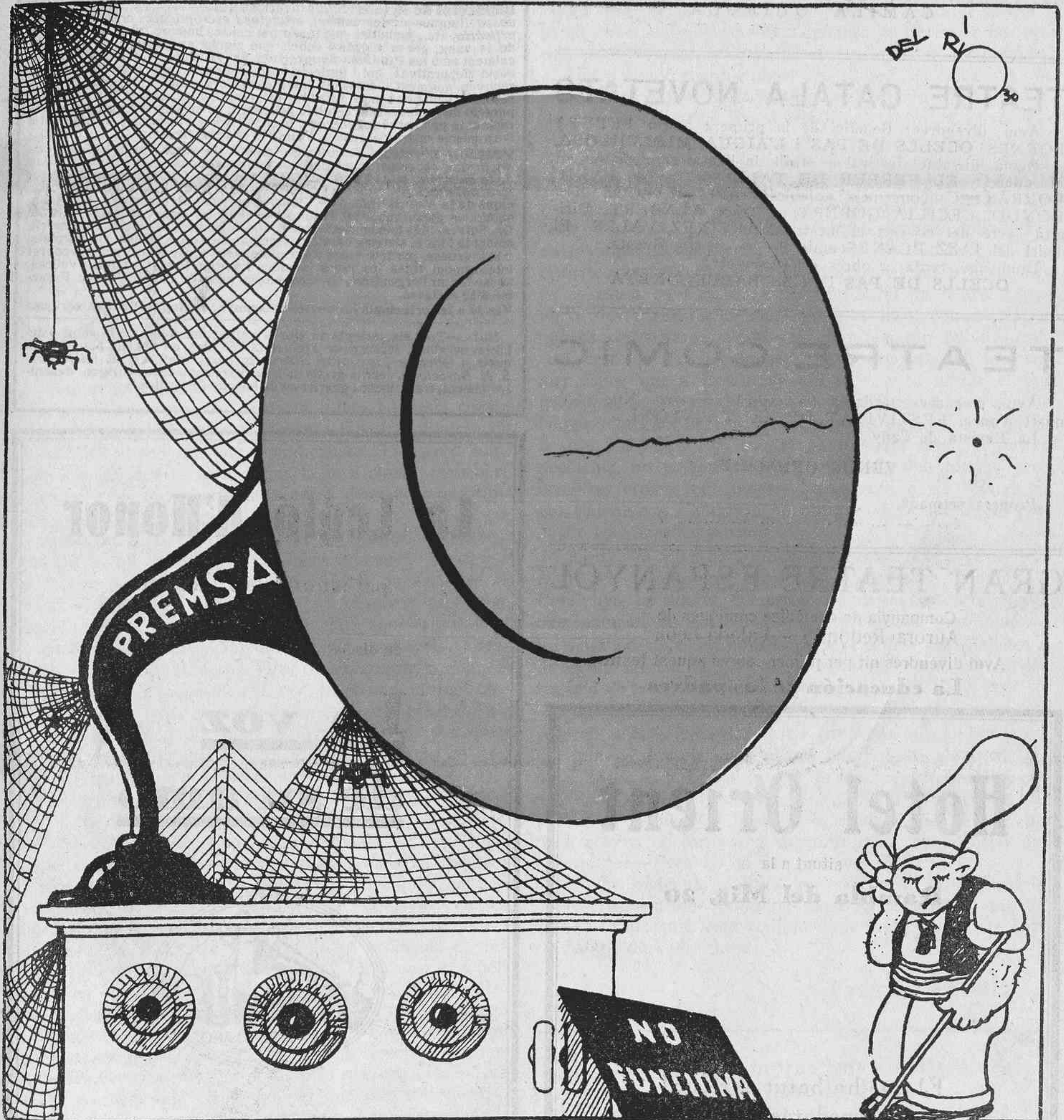

Barcelona, 13 de juny de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2659 - 15 cts. - Atrassats, 30

L'altaveu espatllat

—Ja tinc ganes de sentir-lo.

TEATRE TALIA

Companyia MESTRES - QUEROL

Avui, divendres, tarda, a les 5: Estrena en aquest local.
LA PUNTAIRE DE LA COSTA
de Tomàs Ribas.

Nit, a un quart d'onze:
LA CANÇÓ DE L'EMIGRANT
de P. Teixidó Elies, inspirada en la famosa poesia de Mossèn Cinto Verdaguer.

Dissabte i Diumenge, tarda i nit:
LA PUNTAIRE DE LA COSTA
LA CANÇÓ DE L'EMIGRANT

Dimecres, dia 18, nit, a un quart d'onze: Debut de la gran Companyia castellana de l'eminent primera actriu
CAMILA QUIROGA

TEATRE CATALA NOVETATS

Avui, divendres: Benefici de la primera actriu PEPETA FORNÉS. **OCELLS DE PAS i L'AIGUA MIRACULOSA.**

Demà, dissabte festival a profit de l'antic empleat senyor Masalleres: **EL FERRER DE TALL**, pel colós ENRIC BORRÀS. Cançons pels notables artistes MARCOS REDONDO, CECÍLIA GUBERT, el tenor ALABERT. Dirigirà l'acte del concert el mestre MARTÍNEZ VALLS. El deliri del JAZZ PLANES amb els deu discos vivents.

Diumenge, tarda: 2 obres de Rusinyol:
OCELLS DE PAS i MISS BARCELONETA

TEATRE COMIC

Avui, divendres, tarda, a tres quarts de cinc. Nit, a un quart d'onze, FESTIVITAT DE SANT ANTONI.
La Revista de l'any

VENUS GENITRIX

Propera setmana,
¿ ?

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companyia de comèdies còmiques de
Aurora Redondo - Valerià León

Avui divendres nit per primer cop en aquest teatre
La educación de los padres

Hotel Orient

situat a la

Rambla del Mig, 20

El que ha batut el rècord
d'hospedatge durant
l'Exposició

VIES URINARIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avarosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmentant totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potenciàls del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pesseïtes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

La Legió d'Honor

pel tenor Juan Rosich

en discos

La voz
de su amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

No es deu ésser massa viu

ER a un barceloní de bona fe, i jo crec que en sóc un, l'espectacle cinematogràfic del carrer el deu sobtar, encara que, per la repetició del fenomen, deuria estar-hi acostumat. Barcelona és una ciutat mediterrània que sembla mig adormida damunt d'una hamaca grontxant-se entre els esdeveniments... Barcelona no té un color determinat, canvia de color a cada nova hora del

dia. Tan aviat és roja com l'any 1917; com reacciona i organitza la repressió més violenta d'una burgesia contra la classe treballadora, l'any 1919; com es refà i dibuixa un fons vermell al seu moviment sindicalista. Tan aviat sembla un caragol que es reclou dins la seva closca, com obre els braços a les terres germanes per a demostrar una unitat de criteri liberal i progressiu...

Certament els fets vertebrals de la política són necessàriament, a tot arreu del món, com una mena de teixir i desteixir; però a Catalunya fa l'efecte que sempre es desteix. Per tant voler exclusivitzar el nostre problema, acabarem per perdre aquella influència i aquella autoritat que podríem gaudir davant de l'opinió espanyola. Catalunya vol la seva autonomia. Per a aconseguir-la, cal ésser-ne mereixedors. Iniciada la compenetració entre Catalunya i Castella molt abans de la caiguda del general Primo de Rivera, és a dir, quan ambdues sentien per igual el pes feixuc d'una mateixa dictadura, continuà, un cop finida la primera època pretoriana integral, amb les festes celebrades a Barcelona entre els intel·lectuals de casa nostra i els de Madrid. Homes tan diversos com Menéndez Pidal i Alvaro de Albornoz; Fernando de los Ríos i Ossorio i Gallardo es reunien sota una mateixa bandera i un mateix signe. Catalunya podia estar tranquil·la, perquè el seu problema queia en bones mans; és a dir, en les d'aquelles que tenen ben arrelades les conviccions que el problema de la llibertat a Espanya és un problema de reconstrucció i de reorganització nacional. Però passat aquell moment en què s'agermanava la idea de "República a Espanya i Autonomia a Catalunya", la diplomàcia rònega i rebregada ha fet camí entre nosaltres, i ens trobem que als dos mesos justos es reben hostes que acceptaren complaguts les ofenses més greus a tot el que era català i es dona la sensació que Catalunya, el que tan sols desitja, és que li donin una mena d'autonomia administrativa, li deixin lluir les banderetes que vulgui i li recordin cada dos per tres els fonògrafs del barri que

"... no hi ha terra més ufana sota la capa del sol."

Aquesta fórmula de "xovinisme" sentimental i àdhuc lamentable, ens allunya de tots aquells homes que en l'hora crua de la Dictadura es posaren al costat nostre i prengueren la posició noble i gallarda de defensar els costums, la llengua, la justícia de les nostres aspiracions. A Lluís Araquistain, amb el seu llibre "El ocaso del régimen"; a Manuel Azaña, Alvarez del Vayo, Balbontín, Luis Bello, Ricardo Baeza, etc., amb manifestacions, escrits, declaracions i articles, els afectava el problema català com un problema més d'alliberació espanyola. Si els catalans reflexionéssim una mica, veuríem que també haurien pogut prendre la posició còmoda que ara es vol, per certs elements, que Catalunya tingui davant dels fets i esdeveniments espanyols, o sia els de l'abstenció. Els elements esquerristes i antidictatorials es feren defensors de la causa de Catalunya per creure-ho un deure. Catalunya devia gratitud a aquells homes que en moments en què es necessitava valentia, es manifestaren públicament. Ara, bé; aquells elements es troben decebuts del moment que veuen que a Catalunya tan sols la fa vibrar el seu problema, i que es desinteressa per tot allò que aquells homes abnegats defensaren dignament en una hora greu. Segons En Josep Pla, mentre no tinguem resolt el nostre problema, no podem preocupar-nos pels dels altres; però nosaltres creiem que mentre l'organització de l'Estat sigui la mateixa, Catalunya no obtindrà mai satisfacció plena de les seves aspiracions.

En trenta anys de política—i això ho hem vist seguint el fil dels fets contats per Pla a la seva obra "Cambó"—Catalunya ha tingut sempre ocasions per a aconseguir, externament, la solució del seu problema, però mai no ha estat possible. Ni amb la presència dels regionalistes a diferents ministeris s'ha pogut aconseguir tan sols la derogació de la Llei de Jurisdiccions.

Per voler tenir massa unanimitat en la resta espanyola respecte a la solució del nostre problema, Catalunya sembla que perdrà els seus aliats d'ahir. I si els perd, els de la dreta, és a dir, els hostes de maig, no li donaran pas mai satisfacció. Avui obriran la porta al discurs en català, a la bandera al balcó, a la sardana lliure; però un altre govern ho tornarà a suprimir quan vulgui. Les solucions definitives no es fan mai per R. D.

Hi ha dirigents polítics que confonen la diplomàcia d'unes negociacions polítiques amb el mercadeig infecte que es fa a la nit, sota la llum d'un fanal pàllid, als barris baixos de cada ciutat.

FRANCESC MADRID

No deixeu de comprar tots els dissabtes
el setmanari de lluita
LA CAMPANA DE GRACIA

QUÈ PASSA, A LA LLIGA?

Aquest és el títol d'un editorial, ja cèlebre, de "La Veu".

Es un editorial que vol ésser irònic, i és còmic; que vol ésser subtil, i és poca-solta; que vol ésser maquiavèlic, i és ingenu...

"Tothom pregunta — diu "La Veu" — què fa, la Lliga? Què pensa la Lliga? Què passa, a la Lliga? Tota la vida política del país sembla que volti, i, fet i fet, volta, a l'entorn d'aquestes preguntes."

I quines il·lusions no es fa, l'òrgan del nepotisme!

En realitat, el que passa a la Lliga no ens interessa pas massa. Quant a pensar, no creiem que hagi pensat mai gaire. I de fer, a fi de comptes, fa el que ha vingut fent sempre: la viu-viu, vet-ho-aquí!

LA GESTACIÓ D'UNA HISTÒRIA

Ara, "La Veu", dedica diàriament dues o tres columnes a lloar el darrer llibre d'En Pla. Això fa que el llibre segueixi d'actualitat — trista actualitat! — i ens forci a parlar-ne. El mateix autor el cita sovint com "el millor llibre modern d'història".

Ningú no ignora les relacions que els homes de la Lliga tingueren amb el Cop d'Estat. Però En Pla, per treure'ns de dubtes, ens diu seriosament: "—Consulteu els prohoms del Partit, i veureu com us diran que, de relació, no va haver-n'hi cap."

L'argument és fort, i el propi Pla va practicar-lo. Veureu. Era en els temps en què la conversió de l'autor de "Cambó" al cambonisme no era encara massa coneguda. Pla, en efecte, es dirigí al senyor X — un dels prohoms de la Lliga:

—Expliqueu-me — li va dir — les vostres relacions amb el Cop d'Estat.

X, sulfurat, l'investí, perdent l'oremus, amb els més grossos dicteris...

Pla deixà que passés la tempesta.

—Es — afegí en acabat — que n'haig d'escriure la història...

X comprengué, i la conversa aleshores, agafant un caient més íntim, prosseguí amigablement...

A. M. D. G.

Aquest és un amic nostre, escriptor i home poc de sotanes.

Estiueja en un poblet on hi ha un col·legi de jesuïtes. Cada tarda surt a passeig per la carretera. A vegades l'acompanyen els gossos; a vegades un nen de pocs anys, nebot seu.

Una tarda, el nen es fixava en les senyals de les feradures en la pols de la carretera. I preguntà:

—Tiet! Què són, aquestes senyals?

I el nostre amic respongué:

—Es que per aquí hi han passat els jesuïtes.

Jacint Verdaguer

XXVIII ANIVERSARI DE LA SEVA MORT

(Dibuix d'En Ramon Casas)

Anys enrera, en complir-se l'aniversari de la mort de Mossèn Cinto, era permesa l'entrada al públic a l'habitació de la "Vilajoana" de Vallvidrera, on va finir el místic poeta. Les formes de govern més del dia, però també menys desitjoses d'acostar el poble a les seves tradicions, suprimiren aquest costum. Ara, però, torna a imperar el sentit comú, i s'ha volgut retornar a aquells dies que, una munió de gent, contemplaven els re-

cons que foren testimonis dels darrers dies del poeta.

Dimarts darrer es va complir el XXVIII aniversari de Mossèn Cinto, i l'Ajuntament, volent-s'hi sumar, va organitzar a Vilajoana un festival infantil. Hi assistí, també, la Comissió de Cultura de la Casa de la Ciutat.

Un breu comentari sobre la personalitat de Mossèn Cinto, lectura de poesies i cançons amb gestos, inspirades en versos del poeta la recordança del qual s'homenatjava, dirigides pel Mestre Llongueres, completaven el programa.

Catalunya estima els seus homes en vida, i traspassats. Si els qui ens regien no els estimaven i volien fer el buit, no són dignes d'ésser catalans. El cas de Mossèn Cinto és un d'ells. S'ha procurat fer passar inadvertida la data del seu aniversari durant uns anys; però els veritables catalans no l'obliden. Ara només cal que aquell monument que se li va aixecar, pugui ésser inaugurat pel poble que ell va cantar i que no l'oblida en son record.

Sessió homenatge a Maragall

En el saló d'actes de la Casa de la Premsa de l'Exposició, tingué lloc, no fa gaires dies, la sessió d'homenatge al poeta català En Joan Maragall.

Monsenyor Lisbona, Pere Coromines i En Maynés ocuparen la presidència. Un públic nombrosíssim i escollit omplenava el saló esmentat, i aplaudí els parlaments dels tres esmentats senyors, sobretot el del President de l'"Ateneu Barcelonès".

Varen ésser recitades unes composicions originals de l'homenatjat, per l'actor Enric Giménez, i Na Mercè Plantada, acompanyada al piano pel mestre Romeu, cantà algunes cançonetes.

Fou una sessió que deixarà grat record en els concorrents, ja que en ella es rendí tribut al que fou enamorat poeta nostre i periodista excellent.

ELS MIRACLES DE L'ORATÒRIA

A Barcelona, dies passats, hom celebrà un banquet més. Diem "un banquet més", perquè, de l'Exposició ençà i després d'un llarg i profitós aprenentatge, Barcelona ha esdevingut la ciutat dels banquets.

Hi ha banquets per tot arreu, per tots els gustos, amb tots els motius i fins sense motiu.

La qüestió és despertar l'oratoría en els ciutadans. I per a despertar l'oratoría no hi ha res com l'arròs a la valenciana, les rodanxes de llus fòssil, el pollastre de segona mà — un pollastre d'imitació que fabrica una casa alemanya expressament pels banquets —, i el xampany del país.

Amb aquests elements sembla que fins són eloqüents els muts.

I, tancant aquest incís i anant al nostre assumpte, hem de confessar que si es tractés d'un banquet qualsevol, no ens n'ocuparíem pas. I un banquet qualsevol vol dir un banquet a un regidor honrat — d'aquests se'n celebren un o dos cada cent anys —, a un metge que veritablement s'ha proposat guarir; a un escriptor que ha publicat un llibre sincer, a un còmic intel·ligent — d'aquests també se'n celebren pocs —, a un editor que no escanya massa...

En realitat, tot això no té importància. El banquet que nosaltres volem comentar sí que és una cosa gran, sí que veritablement té un motiu importantíssim.

Aquí en aquest no es tracta d'homenatjar savis, poetes, polítics i filantrops.

Es tracta de quelcom més, senyors! De quelcom més seriós i transcendental: es tracta d'homenatjar el bacallà fresc!

Perquè, d'ara endavant, Barcelona tindrà bacallà fresc

de la mateixa manera que fins ara havia tingut verat, lluç, sardina, molls i altres peixos de poc més o menys. I no us penseu pas que sigui un bacallà pescat als safareigs de la plaça de Catalunya. No, no: bacallà autèntic, bacallà pescat als mars del Nord per aquells pescadors que fins ara no havíem vist més que en l'amunci de l'Emulsió Scott.

I en el banquet hi hagué els discursos de consuetud. Tots sabem com influeixen en l'oratoría, l'arròs a la valenciana, el pollastre i el xampany del país.

Ço que ignoràvem és com hi influeix el bacallà.

Un dels oradors — naturalment, un dels que tallen el bacallà —, ha dit que el bacallà fresc ve a solucionar un greu problema de Barcelona: l'escassetat del peix. (!!!)

N'estem segurs: mai en cap banquet no s'havia dit una cosa tan estranya.

VIRAI

El carrer d'En Balmes

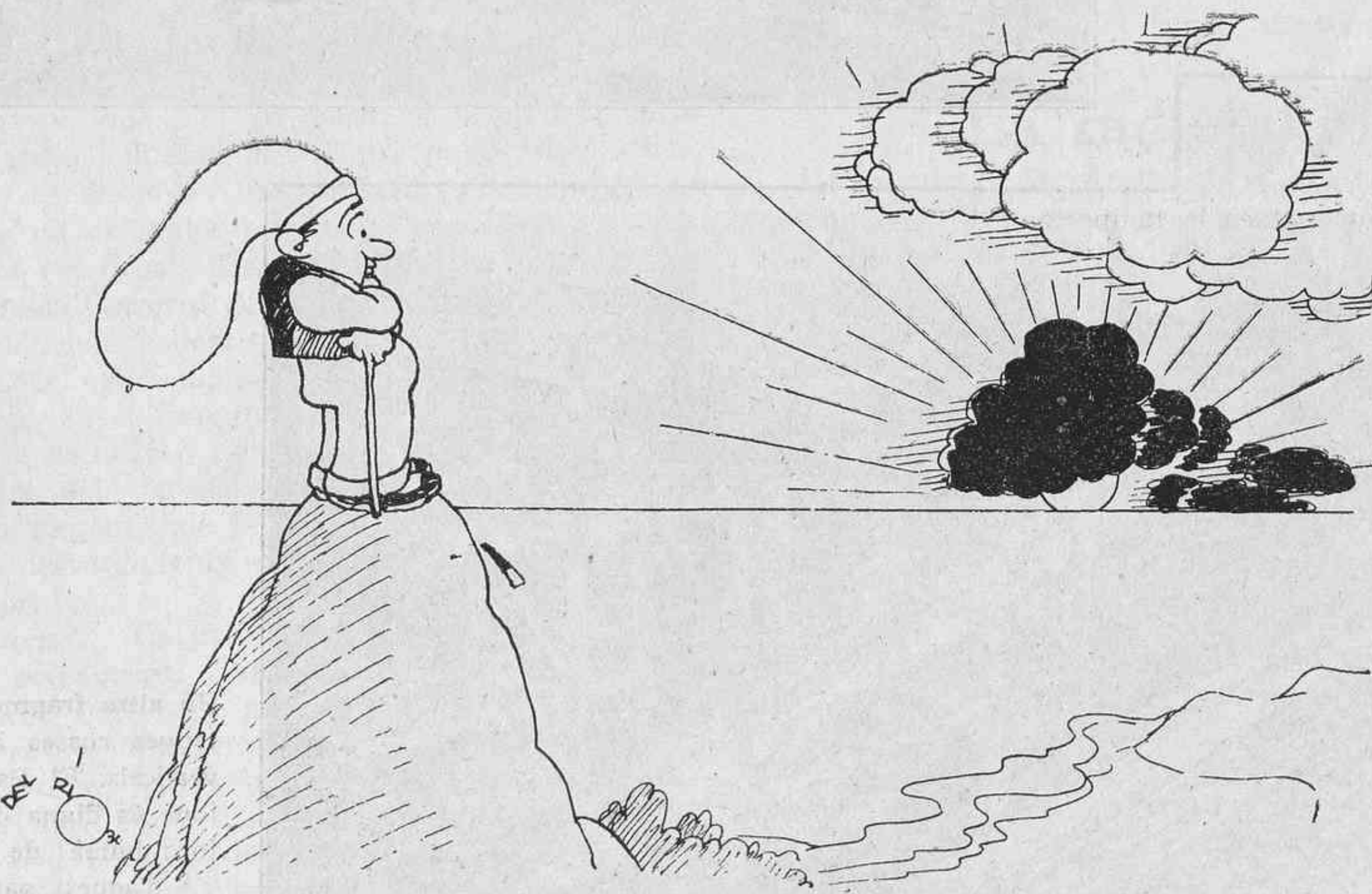
Ja arriba fins a l'Avinguda del Tibidabo. Era necessària, a la nostra ciutat, una via que ens comunicés directament amb la muntanya veïna.

Amants del xafardeig, l'hem recorregut, aquests dies, en tota llur extensió, i l'havem trobat detestable. No sabem per què el nostre Ajuntament l'ha obert al trànsit sense restar acabat. Hi ha un pam de terra per tot arreu, i s'hi ha d'anar amb careta. A més, ni un sol llum! Els automòbils, fugint del costerut carrer d'En Muntaner, ja l'han pres per camp d'experiments i, cap al tard, et ceguen amb llurs fanals.

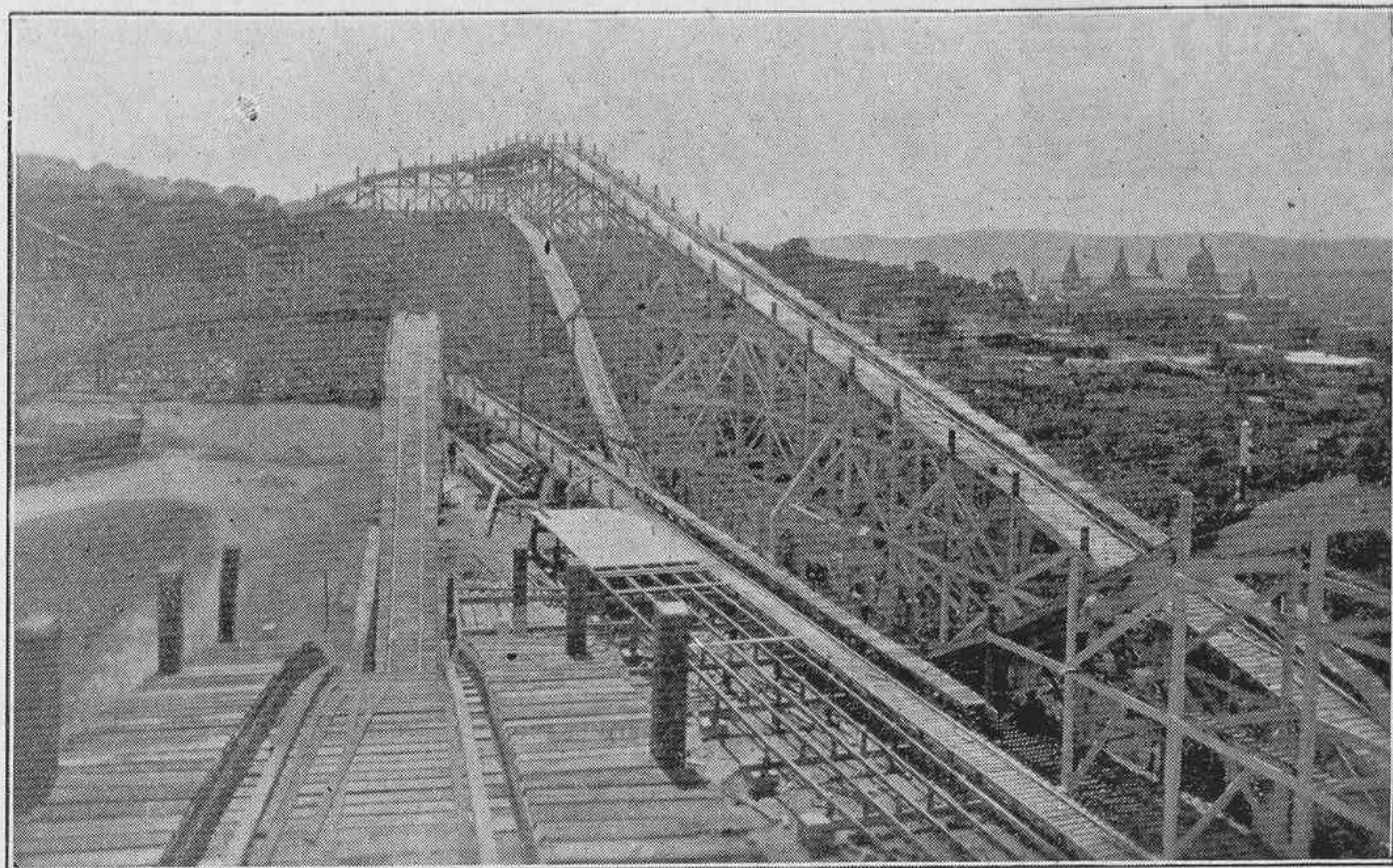
Serà un carrer bonic, no hi ha dubte. Però, ara, cap moment no s'ha de perdre, i s'ha de netejar. Tingui's en compte que, per descongestionar el carrer de Salmeron, serà pas obligat dels forasters que ens visitin. I no s'ha de donar lloc a què, amb la seva fosca, sigui un cau de brutícia.

Urbanització, urbanització, amb els quaranta mil duros llençats a la plaça de Catalunya, el carrer de Balmes podria tenir fanals i estar net com una patena.

Ens escolta, senyor regidor del districte?

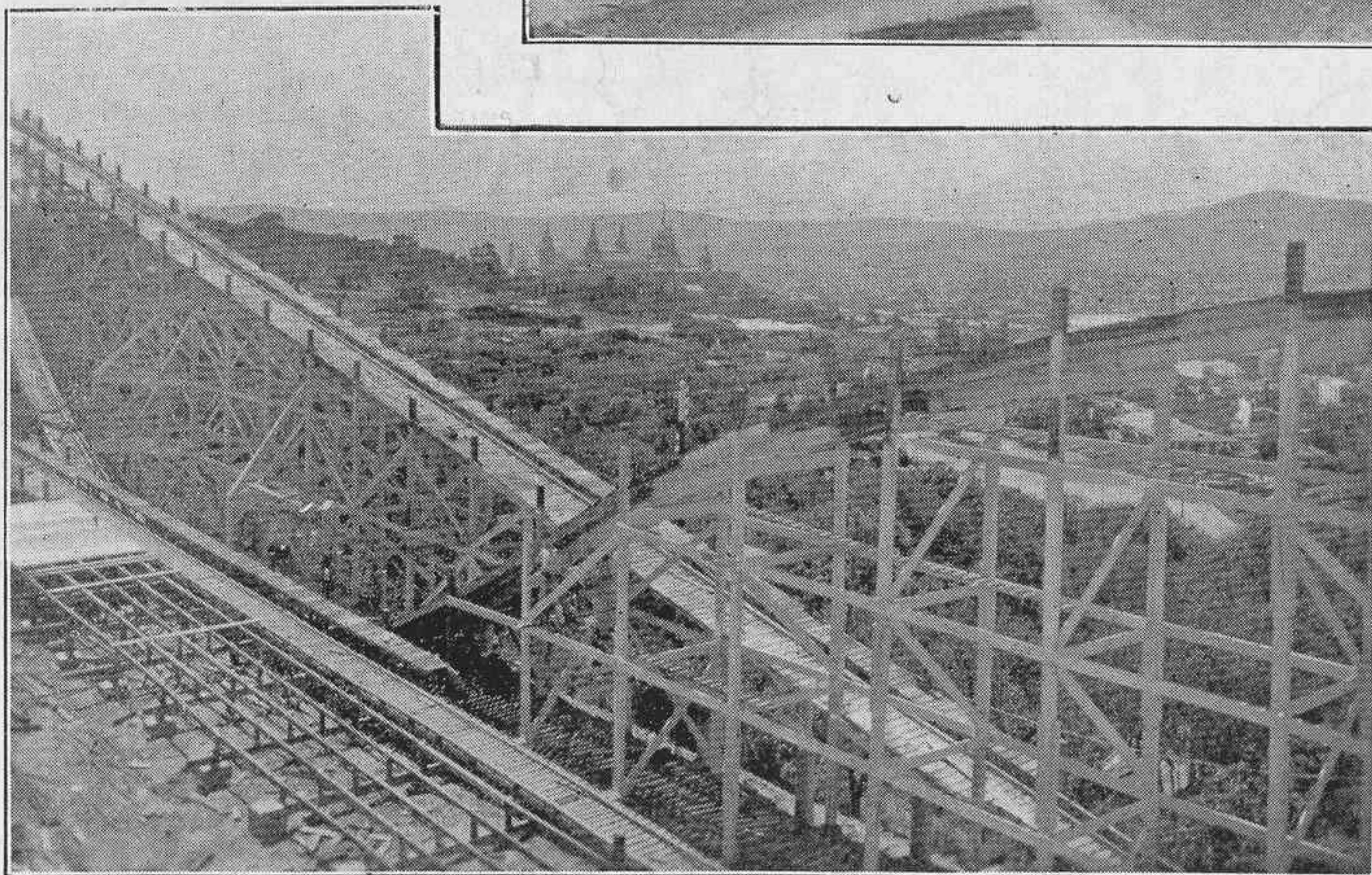
—Aquest cel no s'acaba d'aclarir; continua negre.

El Maricel-Park

Una vista parcial de les muntanyes russes, en perspectiva de llargada. Les muntanyes russes més grans que s'han construït fins ara a la nostra ciutat

El restaurant del "Maricel-Park" amb les pèrgoles, des d'on es frueix la vista de tota la ciutat i d'aquest mar i cel tan blaus i tan nostres

Un altre fragment de les muntanyes russes amb les voltes verticals. El Palau Nacional al fons és digna decoració a l'esforç humà de la construcció d'aquest park barceloní

Un pas endavant

Els qui deien que Barcelona — i en citar el nom de la nostra ciutat ens referim al capital barceloní, a l'empenta de la nostra gent — era una capital sense el més elemental criteri de saber fer les coses sistema segle XX, deuen quedar bocabadats veient l'impuls que es donen a unes obres grandioses que es porten a cap, gairebé al cim de la muntanya de Montjuïc.

A aquesta gent que s'entossudeix a malparlar de tot el de casa, els brindem un passeig per aquelles explanades grans. Quedaran enfarfegats de bellesa, si és que les coses sublimes poden arribar a enfarfegar. Veuran créixer amb una velocitat vertiginosa una sèrie d'obres (restaurants, atraccions, quioscos) i faran esment que una entitat netament catalana, "Parks, S. A.", es proposa dotar-nos, d'ací breus dies, d'un lloc d'esbarjo, amb el catalaníssim nom de MARICEL PARK, on hi podran gaudir, a més a més de les incomptables atraccions, de la vista d'ocell de la Barcelona i el port als seus peus.

Gràcies al capital, orgull, tenacitat, barcelonines, tindrem un "park" d'esbarjos al cor de la ciutat; amb bons medis de comunicació, magnífic panorama i amplitud suficient. I Barcelona, que no fa gaire ha iniciat la conquesta de la muntanya que moltes dotzenes d'anys ha estat el seu pesombre, haurà donat un pas endavant, no tan sols envers l'embelliment del Montjuïc, sinó per la seva total possessió, per la qual devem lluitar tots els barcelonins, emmirallant-nos en aquesta empresa que ha sabut organitzar tan magna obra, urbanitzant un altre cantó de la nostra muntanya.

Capricis i paradoxes

LA SENSIBILITAT DEL PÚBLIC

Hi ha persones ingènues que creuen de bona fe que el públic que se'n diu distingit és un públic de paladar més afinat, més exigent que el públic que en diem popular. Per aquestes persones, entrar, per exemple, al teatre Barcelona, representa fer un acte de refinament, mentre que entrar a l'Espanyol, a veure la tropa d'En Santpere, és alguna cosa així com rebaixar-se espiritualment, com envilir-se una mica.

I, no obstant, que n'hi ha poca de diferència entre els gustos i la sensibilitat d'un i d'altre públic! Les sedes, els joiells, el fet de gastar uns perfums més delicats, un rimel o un carmí de millor marca, no pressuposa un major afinament espiritual. Tot això no fa altra cosa que canviar una mica l'escorça de les coses. Tal dama autumnal, que sembla una bellesa de Rubens; tal damisella de contorns afinats, que sembla una delicada i virginal beutat de Boticelli, en el fons del fons, té, si fa o no fa, la mateixa manca de neguits espirituals que la carnissera que va a un teatre del Paral·lel a rebentar-se de riure; que l'entretinguda elegant, que la noia suspecta que concorre a una funció desvergonyida, com a pròleg d'una nit mercenària d'amor.

Exageracions?... La prova més palesa del que diem, la tenim ara actualment. Una companyia que no fa molt actuava al teatre Barcelona, actua a l'Espanyol. Les obres que hi representa són, exactament, del mateix repertori. I l'èxit és idèntic. El que ahir aplaudia la nostra societat "escollida", el que abans d'ahir ho aplaudia l'aristocràcia madrilenya, avui ho aplaudeix un públic que ens complaem a imaginar format d'obrers, de dependents de merceria, de mitges virtuts i d'entretingudes.

I no en podeu pas treure d'això la falaguera deducció que aquest darrer públic sigui capaç de comprendre també les coses exquisides, les obres espirituals o finament intencionades. Si fos així!... Però, no. Per poc que ens hi fixem, no costarà d'adonar-nos que aquestes obres són un seguit de ximpleries tan buides i àdhuc d'un punt de mira artístic tan grolleres com les que amb massa freqüència ens serveixen alguns teatres del Paral·lel. La seva categoria artística, les seves aspiracions són ben bé les mateixes. La sensibilitat que es necessita per tolerar-les és idèntica. Idèntica també la intel·ligència, la preparació intel·lectual que demanen per comprendre-les. I la mena de plaer infraartístic que produeixen en el públic, no difereix gota.

Potser algú protestarà d'aquestes afirmacions. Potser algú dirà que en les obres presentades en alguns teatres de les Rambles no hi entren mai, o rarament, expressions grolleres; que les companyies que les representen s'abstenen de fer gestos obscurs. Això és cert. Però en moltes d'aquestes obres seria tan fàcil d'afegir-hi aquesta mena de detalls!... Altrament, l'espiritualitat i la intel·ligència d'una obra no prové pas de l'absència d'expressions obscenes o grolleres. Això, fet i fet, no són altra cosa que qüestions convencionals de polidesa. Amb expressions d'aquesta mena, poden fer-se obres intel·ligents i profundes. Recordeu, per exemple, sobretot, algunes farses angleses del segle setzè i del dissetè segle; recordeu algunes comèdies italianes de la mateixa època... Hi ha detalls que farien enrogir un capellà d'avui dia. I, no obstant, encara, almenys els curiosos i els erudits, les admiren.

Però fins diré que, almenys a una gran part de la nostra aristocràcia i de la nostra burgesia, li plau força el pebre i l'all d'aquelles expressions. Si us en voleu convèncer, passeu per la porta de l'Espanyol o del Talia els dies en què s'hi representa una d'aquestes comèdies, d'aquests vodevils que han fet posar el crit al cel a la Premsa. Mai no deixareu de veure-hi alguns automòbils de propietat a la porta.

Jo no diré que no hi hagi un públic d'"élite" a Barcelona. Si hi és, però, és tan insignificant, que no té damunt dels nostres teatres una influència sensible. I, sobretot, és un públic que no és fàcil de distingir gaire pel vestit.

DOMÈNEC GUANSÉ

La ràdiomania

Hi ha mar de fons entre les dues emissores de la nostra ciutat. I diem dues, perquè és sabut de tots els que tenen la desgràcia d'escoltar aquest invent-prodigi, que Radi-Barcelona i Radi-Catalana són tot una.

Aquesta entitat, que és l'acaparadora de tot l'horari de matí, tarda i nit, es nega a què una altra emissora, amb menys pretensions, però amb molta més bona voluntat, radii conjuntament amb ella. La Ràdio-Barcelona, que, segons tenim entès, no té res de barcelonina ni de catalana, sinó què pertany a Unión-Radio de Madrid, s'hi nega rodonament, perquè té por que li passin la mà per la cara els altres.

I és que Radi-Barcelona, o Catalana o Madrilenya, en fa un gra massa. Abusa tant dels anuncis, acudits dolents i programes poca-soltes que els radioients n'estan cansats. En aquella casa, l'art musical ha passat a segon rengle. Els seients de preferència els tenen abonats cinquanta anuncis diaris que, a sis ralets paraula, els rendeixen no més dues mil pessetes cada dia.

Està clar, amb un "momio" així, qualsevol es recorda dels pobres radioients!

L'escultor Antoni Garrigós

Aquest és un home que viu a Múrcia, sota el cel profundament, apassionadament blau de Múrcia; sota el sol dramàtic i espès de Múrcia; a l'empar dels plomalls de les palmeres que, com en una estilització japonesa, ratllen aquest cel de Múrcia.

Aquest és un home més aviat baix que alt. Porta un vestit gris, un vestit ja desformat per l'ús, sàviament desformat, com pertoca a un artista pulcre de la seva persona, però que no té la preocupació de l'elegància o que creu que l'elegància consisteix en quelcom més que els plecs que un sastre ha posat a la roba. A les butxaques del vestit gris d'aquest home hi ha sempre uns papers. A aquest home no se'l comprèn sense uns papers a la butxaca.

Aquest home porta una camisa immaculadament blanca, una corbata i un barret negres. Però no una corbata i un barret d'artista. No, no; això mai. Esser artista, no fer-ne, no viure en una escarparata: per pudícia, per dignitat, per discreció. Senzillament: un barret i una corbata com tots els barrets i les corbates negres.

El rostre d'aquest home és d'una morenor que oscilla entre la de l'oli i la de la terra cuita i és expressiu, obert i lluminós. La lluminositat la hi dona el somriure. Sense el somriure, aquest rostre fóra terrible.

El bigoti és negre, com els cabells, i un xic—un xic tan sols—insurrecte. Els ulls de color de tabac: uns ulls nobles que miren sempre enlaire o endavant.

Aquest home és Antoni Garrigós.

Antoni Garrigós està en el seu taller de Múrcia. Què hi ha en el taller d'aquest bon Antoni Garrigós? En el taller d'aquest bon Antoni Garrigós hi ha unes parets blanques; unes finestres en les quals esclata tota la lluminositat de fora; uns cavallets amb fang recobert per draps molls; unes espàtules, uns cisells, unes pintures; unes figures ja llestes; una taula amb alguns volums; una tarrina per als models.

D'aquest taller que a Múrcia té Antoni Garrigós—un taller amb aire de cella conventual, un taller dels que ha descrit el meravellós Gabriel Miró en les seves novel·les meravelloses—en surten aquestes estatuetes, aquestes petites grans obres que es titulen "La noia del vel", "Antònia", "Poema de Sevilla", "Salmantina", "Maternitat", "Purificació", "Meditació gitana", "Fuensantica", "Confessió d'amor", "La nit", "Centaure", "Iris", "Llevant".

En el centre d'aquest taller—més tràgic, més dolorós sota aquesta magnífica lluminositat alegre i triomfal del sol de Múrcia—hi ha un Crist de la humiliació. Aquest Crist és de lo millor que hem vist, és una obra genial sense influències de cap mena—aquestes influències tan difícils d'esquivar en escultura religiosa—, que dona al taller clar un alè de tragèdia. És un Crist humà, de carn i no de fusta, flagellat pel dolor, lívid, agenollat sota el pes de la creu, amb la mirada alta al cel sord i mut, amb una mà que bat en l'aire com una au ferida.

Antoni Garrigós està assegut davant la taula, treballant en una estatueta que, un cop llesta, es dirà "Desnudo de la mantilla". Aquesta estatueta és una cosa viva, màgicament viva, en les mans de l'escultor. Té una gràcia inefable, una gràcia d'ocell. Hom veu que, de sobte, fugí volant per la finestra i es perdi, com un ocell, en el cel blau.

I és, també, aquesta estatueta, com una flor en les mans de l'escultor. Les mans de l'escultor la toquen amb la delicadesa i suavitat que hom toca una flor: una flor

de fang cada vegada més perfecta, més viva. Així podrem dir, sense que la imatge ofereixi el perill del tòpic, que l'estatueta té una esveltesa de lliri. I una esveltesa de branquilló de canyella. De la canyella ja en té el color. No en tindrà, segurament, l'olor. Amb un xic d'imaginació creuríem que aquesta doneta nua que amb tant d'amor—però sense cap morbosa delectació—està esculpint Antoni Garrigós, farà olor de dona de carn: de dona que ha deixat el llit tebi per a submergir-se en les aigües del bany, discretament perfumades amb sals... Així es renova el mite de la creació de la criatura humana.

Es una dona nua, amb els braços alts—com les nanses d'una àmfora—per damunt del cap. Les mans aguanten una mantellina de randes. Els pits erèctils de la dona nua—més erèctils per la tensió dels braços—tenen qualitat de fruita madura. El ventre té una finor de conquilla. Tot és lluminós a l'entorn d'aquesta figura. Tan petita que és, i tot ho emplena de resplendor.

Antoni Garrigós ha donat uns darrers tocs a aquesta petita gran obra; s'ha aixecat, contemplant-la; ha somrigut.

Per la finestra, damunt del cel blau, ha passat un vol de coloms les ales dels quals brillaven metàl·licament al sol. El plomall d'una palmera es torçava graciosament. Al carrer cantaven uns infants.

LLUÍS CAPDEVILA

La vida en broma

Es veu que la política i la galanteria no filen gaire prim. I, si no, fixeu-vos:

A la capital d'Espanya, l'automòbil d'aquell que fa uns quants anys portava l'autonomia a la butxaca, i en un dels barris més castissos, va ensopegar amb el d'aquella artista que els nostres pares conegueren més que nosaltres, anomenada "Bella Chelito".

Va ésser un "tropezón" d'aquests que cada dia veiem amb altres cotxes anònims. Però allà, en el cor dels "madriles", forçosament els que ensopeguen han d'ésser personalitats d'anomenada. Fins amb això volen fer-se propaganda!

I anem al cas.

Dos reis destronats que tenen automòbil. Ell, monarca de les "peles", "líder" polític, viatger oportunistíssim, fundador de moltes "fundacions"... Ella, una regina dels escenaris, de les "pulgues", amb molt males ídem. Es miren de reüll; s'abraonen i paff!, les hostilitats trencades. Dos "polis" que corren, quatre que en vénen i "chulonas", "chulapas", "chisperos" (Goya, Déu l'hagi perdonat, no hi era) en el camp de batalla.

Crits, xivarri, que si tu, que si jo, no s'arriben a entendre, i cap a la "comi". Més tard els tribunals han donat la raó al polític (els polítics sempre tenen raó) i en el judici la "Chelito" ha estat condemnada a pagar els desperfectes de l'automòbil del senyor Quicu, i està clar! els del d'ella.

Un home que no hagués estat polític, hauria estat, quant menys, galan. S'hauria llevat el capell i, en reconèixer a la que un dia fou regina dels concerts barcelonins, hauria somrigut i podia deixar-ho córrer. Un polític, un estadista, no.

Es veu ben clar que la política i la galanteria no filen gaire prim. Són dues senyores ja d'edat que estan pel positiu i topen cada cinc minuts. Aquesta vegada no varen topar elles. Voren els automòbils respectius. Avantatges de tenir-ne!

CASCAVELL

J. J. BORRERO

—Miri, noia, li ha caigut la "lliga".
—Ja és passada de moda! Tant se val...

Art i Artistes

SALA PARÉS

Una exposició entenimentada, ben feteta, però sense pena ni glòria, és la d'En Palmariola, qui presenta una colla de teles pintades per tot Espanya.

Hi ha paisatges catalans, de Galícia i àdhuc dels pics d'Europa; mes tots ells tenen un aire de família que fa que semblin pintats sense moure's de casa.

En resum, està bé; però mansoi.

* * *

L'escultor Fenosa és un primitiu en tota l'extensió del mot. Les seves obres tenen una ingenuïtat que de tan ingènua, aclapara; ja no és un artista dels nostres temps, sinó de deu mil anys enrera. Trobem que un xic més de modernitat i d'academicisme no estaria de més.

GALERIES LAIETANES

La segona exposició de l'Agrupació "Art Vivent" porta més empena que la primera, i es veu que tots els nois que la componen tenen ganes de fer via i treballen amb fe.

Tots per un igual, han progressat força i, seguint així, és com s'arribarà a aplegar una colla d'artistes representatius del nostre temps.

BORIEL

Discos

Yehudi Menuhin.—Aquest petit violinista interpreta d'una manera gran "La Romanesca", melodia del 1600, i "Sierra Morena", serenata andalusa. No en va se'l considera arreu un dels millors violinistes.

—Frederic Monpou interpreta cançó i dansa números 3 i 4, de les quals n'és autor ell mateix, i n'arrenca, del piano, les modulacions que vol.

—L'Orquestra Marek Weber ha impressionat "Cavalleria Rusticana", Fantasia (Mascagni), arreglo de Riegg.

—L'"Orfeó Català", sota la direcció del mestre Millet, interpreta, com sols ell sap fer-ho, "La Balanguera", "Pregària a la verge del Remei", "Fum, fum, fum", "Cançó de Nadal", cançons catalanes prou conegudes del nostre públic.

La solista del chor, Montserrat Salvadó, ha impressionat a part, acompanyada al piano pel mestre Millet, "Sospirs" i "Flors de lliri i rosa", de les que n'és autor el propi Millet.

—L'"Orfeó de cegues de Santa Llúcia", aquesta vegada canten dues cançons catalanes, "Cançó de nois", de Grieg, i "El mal caçador", d'E. Morera.

Cada vegada van avençant amb el conjunt.

—Orquestra Demon's Jazz ens alegra amb les dues composicions del mestre Godes, "Perchelera" i Solsona.

El mestre Demon sap arrencar dels seus companys totes les modulacions que es poden treure dels instruments de jazz.

—Cobla "Barcelona" toca, amb una alegria de festa major, dues sardanes de J. Serra, "T'estimo" i "Muntanya amunt".

—El disc és el complement del cine sonor, i Tino Folgar canta dos valsos de la pel·lícula "La cançión del día", amb música de Guerrero, que no tardaran a fer-se populars.

BAMBI

Lligams eterns

Ma pensa es corseca i el meu pit tremola...
Enrera tot! El meu esperit és alt!
mes, eixa terra a dins mon cor s'arrela
i sento que m'atrau, oh sí, m'atrau!

Quin pit tinc de follia i de temença
que res puc contra meu, oh mon esperit!
On és ma fe i on és tota ma força,
que el món m'atrau?...

No, món; no enganyis mes mirades,
que el teu verí vull fora del meu si;
inútil és ton zel, és endebades;
jo vull partir, que el món m'atrau!

M'atrau un vent estrany que em martiritza
clavat de peus i braços: el Destí!
Oh Destí immens! no vull ta mà imperiosa,
jo et vull sota mos peus i jo al teu pit!
Tu ets tot el món, i el món m'atrau!

Lliure de llaços! De corrents humanes,
no en vull ni el nom sentir!
Amunt! amunt! que el meu esperit s'enlaira
i el món m'atrau!

Fe de ma fe, espill de ma fermesa,
quin glaç viu dintre teu, que no em comprens?
domina'm, fes-te forta i, amb rudesia,
baralla't amb l'espai i creua els vents!
Ja res m'atrau!

Ma fe em domina i el meu cor és joia!
Colors que féu el Sol, prompte us veuré!
mes ai! que és trist el món! Quanta niciesa
em crida en el seu si!... No tornaré,
que res m'atrau!

Núvols del cel, obriu-vos, aparteu-vos,
que arribo jo, que sóc la meva fe;
les portes de l'espai brandant-se airoses
em sembla un no res.

Avui ja res m'atrau, que sóc ma fe!
Del déu Atzar m'arrupiré a sos braços
i, pres de ma tristesa, ploraré,
i quan la terra em cridi amb els seus llaços,
llavors riuré, riuré, riuré!...
Ja haurà vençut ma fe!

F. DE P. RIBAS CLOTET

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA
GOVERNATIVA

L'amor als homes i a les bèsties

Darrerament han ocorregut dos fets relacionats amb l'amor a les bèsties.

La Protectora d'Animals i Plantes de Barcelona ha aconseguit que es deixés cessant del seu càrrec un guarda-jardins de la plaça de Medinaceli, segons diuen, per haver maltractat un gos.

Veritablement, si el cas és verídic, es pot fer una observació al delinqüent, però mai deixar-lo sense el soste-niment, per culpa d'un gos.

L'altre fet ha estat a Melun (França), mentre se celebra una cursa de braus.

També la Protectora d'Animals s'amotinà saltant al mig de la plaça, per tal que suspenguessin la "corrida". La directora del moviment va ésser la vella escriptora Rachilde. Intervingué la policia, que féu unes "evolucions", i de resultes, en sortiren ferides algunes persones.

Els socis de la Protectora estan la mar de contents per haver privat que es mortifiqués una bèstia. El que menys els interessa són les persones ferides.

Està bé que es tingui amor a les bèsties, perquè és una cosa molt humana; però no fins a l'extrem d'arribar a estimar més les bèsties que les persones.

He vist, més d'una vegada, cuidar més bé un gos que no pas una criatura; principalment a París, es porta el gos en braços, se l'asseu a la taula del cafè i se li serveix un vas de llet amb pastes.

Acosteu-vos a aquesta gent, demaneu-los una almoina per un desvalgut, i us tombarà la cara amb senyal de menyspreu.

Què hi farem? La humanitat està així!

BAMBI

Un acord desencertat

S'ha acabat la guerra de taxis. Amb una parcialitat massa manifesta, l'Ajuntament de Barcelona ha prohibit les tarifes de pesseta la carrera que havien posat algunes empreses. I diem parcialitat, perquè en el present cas no es pot pas dir que s'hagin mirat els interessos dels ciutadans, sinó els de determinades empreses. No sabem pas quins han estat els motius de prohibir la tarifa més baixa de 0,60 pessetes el quilòmetre, ni volem saber-los. Valgui tan sols la nostra franca disconformitat. La unificació de preus en els taxis, que hauríem acceptat si s'hagués tractat de rebaixar la tarifa, ens és ara odiosa per tal com tendeix sols a conservar un preu que, si bé era raonable, no és assolible per tothom.

La gent, i també l'Ajuntament, s'ha permès dir en diverses ocasions que la nostra ciutat era de les millors servides quant a taxis. No ho negarem. El que no afirmarem tampoc, és que siguin econòmics. Ara bé; aquest servei escrupolós que ens vanem de tenir, podríem tenir-lo igualment a tarifa més reduïda, si el nostre Ajuntament hagués resolt amb més justesa aquest afer. No sembla sinó que Barcelona hagi d'estar a l'abast d'una sola empresa, que, si bé ens ha dotat d'un bon servei, s'ha enriquit amb els nostres diners.

—Els senyors diuen que vindran a passar l'estiu.
—I on posarem els porcs?

La temporada teatral barcelonina toca al seu fi; les companyies que actuaven als nostres teatres, les que no han sortit de "tourné", preparen els equipatges.

Ara seran els pobles de Catalunya els que fruiran de les comèdies que s'han representat en els teatres de la nostra ciutat.

El que ha tardat més a tancar les portes ha estat el Novetats, on avui fa el seu benefici Na Pepeta Fornés.

El Talia ja ha tancat les portes, després d'una lluita temporada. Els clients ja esperen la tornada de la companyia.

A l'Olimpia, els dies de Pasqua s'ha representat l'obra del nostre amic i company Angel Pestaña "Este es el mundo", que durant l'època de la dictadura no varen deixar representar.

L'obra obtingué un èxit esclatant.

Al Principal Palace continua amb gran èxit la companyia de revistes Camarasa-Reixach.

Cada dia es veu més concorregut el teatre de la plaça del Teatre.

Al Paral·lel hi ha companyies castellanès.

A l'Espanyol, la d'Aurora Redondo i Valeriano León, prou coneguts del nostre públic, per haver actuat en altres teatres d'aquesta localitat.

Al Victòria, la companyia de gènere alegre Blanquita Suárez - Eduard Gómez.

Aquesta companyia presenta una mena de vodevils arre-vistats.

Al teatre Nou continua amb èxit "La revolta", el darrer triomf d'En Mora i En Caparròs.

A. S.

“Obres completes d'Ignasi Iglésies”, Segon volum: ELS CONSCIENTS i EL COR DEL POBLE. Amb unes paraules de Joan Maragall.

Dos drames conté aquest segon volum de les obres d'Ignasi Iglésies: “Els conscients”, obra en la qual apunten totes les característiques que faran famós el seu autor, i “El cor del poble”, obra de plenitud i una de les millors del teatre català.

Ambdues obres són de to acusadament dramàtic. Ignasi Iglésies no sap riure. La seva obra, però, té més transcendència que la dels que diuen—i dient-ho acaben de fer malbé el públic, l'acaben de desviar vers la bajanada—que el riure és tan transcendental.

Aquestes dues obres d'Ignasi Iglésies, com totes les altres d'ell, tenen transcendència perquè són humanes, perquè estan escrites amb passió, perquè tenen un alè de pietat i de bondat. I, com amb això no n'hi hauria prou, perquè tenen bellesa, perquè tenen nervi de gran dramaturg, de dramaturg genial.

No és hora que nosaltres descobrim els mèrits d'aquestes dues obres que integren el segon volum d'aquesta edició d'homenatge pòstum. D'“El cor del poble” hem dit—i ho repetim—que és una de les millors obres del teatre català, una de les que quedaran quan ja no es parli de moltes altres que avui vanament volen passar per grans èxits.

“Els conscients” és un drama fort, humà, intensament sentit, que cal llegir si hom vol conèixer la personalitat d'Ignasi Iglésies.

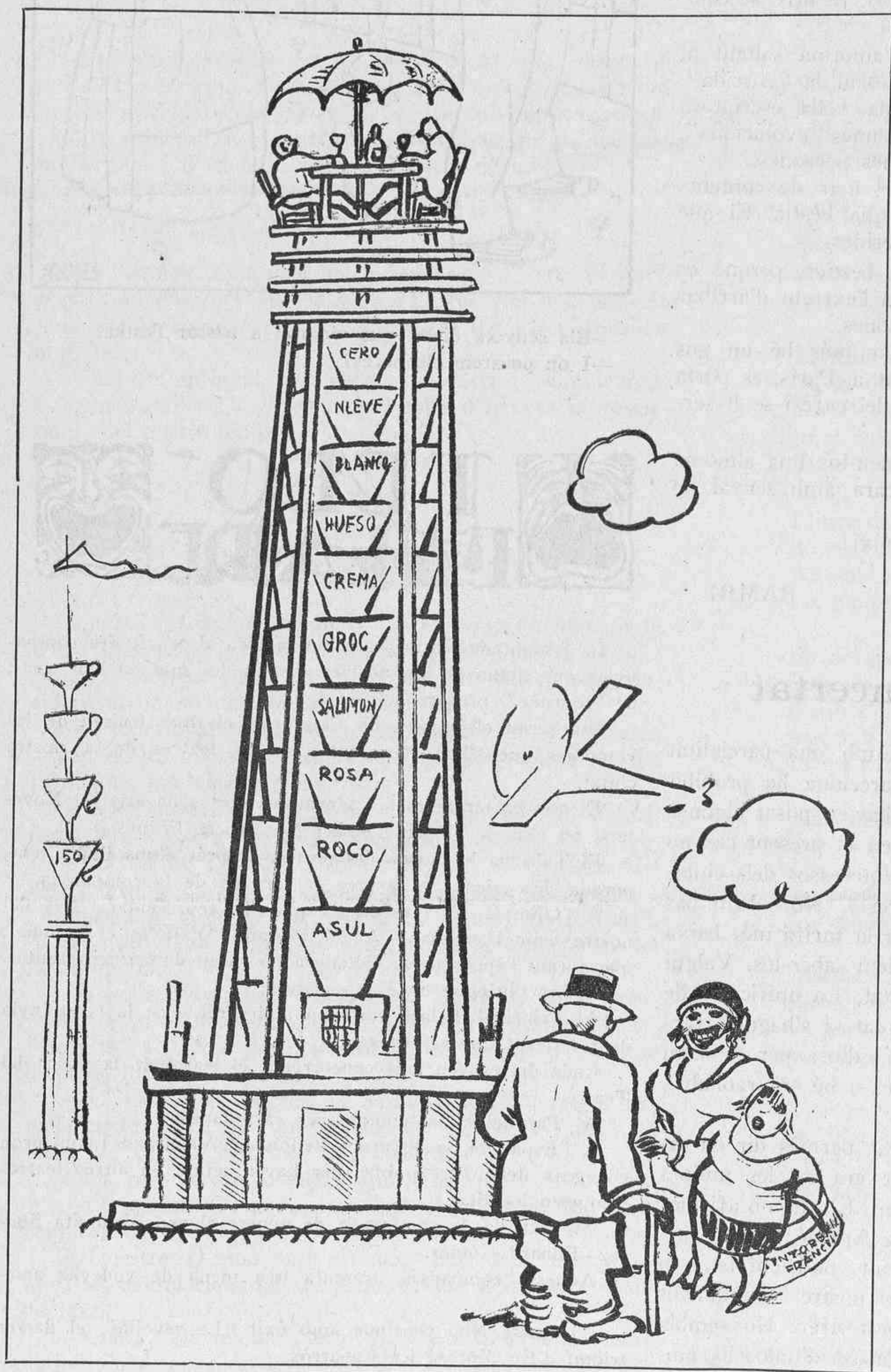
PÀGINES D'UN ADOLESCENT, novella de Xavier Benguerel.

Ens fa l'efecte que no s'ha parlat d'aquesta novella com se n'havia de parlar, amb l'elogi que es mereix. Ens fa l'efecte que no se n'ha parlat prou. Aquesta tàctica de silenciar i regatejar l'elogi que s'empra d'un quant temps ençà amb els escriptors d'una certa independència, és vertaderament desagradable. Hem llegit algunes crítiques de “Pàgines d'un adolescent”, en recordem una, sobretot, en la qual el crític, un home eixut, impersonal i fred, tractava aquesta novella amb un to de despectiva protecció.

I a això no hi ha dret. No hi ha dret, perquè Xavier Benguerel, malgrat ésser un jove, un novell, ha escrit amb “Pàgines d'un adolescent” una de les millors novel·les de l'any. Un crític li regatejava les condicions de novel·lista dient que hi havia un excés de lirisme. Que Déu li augmenti la vista a aquest crític. Que jo sàpiga, no hi ha en tota la novella un moment excés de lirisme. Al contrari, sense que el llenguatge mai no s'abarragani, ni en la narració ni en el diàleg, en “Pàgines d'un adolescent” hi ha un formidable novel·lista. Vulguin o no els que han silenciat la seva obra, els que i han regatejat mèrits.

A més a més, Xavier Benguerel se'n apareix net de tota influència, personal, volent ésser ell, sense reflexos d'altres escriptors.

El novel·lista que ens dona una visió aguda, clara i personal de la vida; el que ens pinta tipus tan ben observats, de trets psicològics tan reeixits, com el d'Eusebi, l'infant abandonat, i el del professor Deschampsneufs, és un novel·lista molt digne d'estima.

—A dalt, el que podrien posar-hi, fóra un cafè per una família reduïda.

Veiem que el senyor Milà i Camps encara conferència amb personatges censura censura

¿No valdria més que procurés aclarir-nos aquells famosos comptes de la Diputació?

La Lliga, veient que les pomes de la concòrdia se li tornen verdes, ha creat un nou partit que es nomenarà d'Unió Catalana.

Sembla que és cosa de l'Estelrich, que, com ha fracassat fent de savi a la Bernat Metge, vol provar si és més portós en política.

L'alcalde ha quedat tan cansat de les activitats d'aquests passats dies, que se n'ha anat a reposar a fora.

Ho comprenem perfectament, i li agraïm el sacrifici.

A Niça expulsen els feixistes. Ho trobem molt bé. Co que ens dol és que no els expulsin també d'Itàlia.

L'Ajuntament—que, si segueix així, farà bons els de la dictadura—ha votat sis mil pessetes per un tec, catorze mil per la processó de Corpus.

I per cultura? I per beneficència? Quantes n'ha votat?

Ha sortit "Imatges", revista gràfica catalana. Li desitgem molts anys de vida.

Han estat suspesos els festivals catalans que devien organitzar-se a París, a profit dels damnificats del Migdia francès.

Ens abstenim de fer-hi cap comentari, perquè tampoc podríem publicar-lo.

Els veïns de l'Avinguda de Martínez Anido han adreçat una instància a l'Ajuntament demanant que sigui canviat el nom d'aquell carrer pel del Doctor Zamenhof, creador de l'Esperanto.

A propòsit d'això: Han transcorregut sobradament els dies fixats per l'Ajuntament per tal que els veïns dels carrers que foren batejats de 1923 a 1930 diguessin si els interessien els actuals noms. Podríem saber quins carrers seguiran ostentant records dels dictadors, i quan començarà el canvi de plaques als que no els hi volen?

A Girona els pupins s'han permès protestar de l'intent de constituir una Diputació única a Catalunya.

Els pupins de Girona són quatre gats comptats i, sortosament, no se'ls escolta ningú.

De retorn a Madrid el general Berenguer tingué un Consell amb els altres ministres, i acordaren autoritzar els actes públics a partir de la segona quinzena del mes que som.

Ara comencem a creure en allò de la normalitat.

La cessió del castell de Montjuïc a la ciutat depèn de l'opinió de les Corts que encara han de néixer.

De quants mesos està la mare? Ens interessa el prompte deslliurament. I que vingui un plançó ben robust.

L'Ajuntament ha pres l'acord de no permetre, en segons quins llocs de la població, altaveus d'aquests que, per comptes d'alegrar la nostra existència, ens atabalen.

Es una mesura encertada, però cal que si aquests botiguers han pagat llurs quotes per aquestes musiquetes, els retornin els diners. Altrament, seria un abús no tolerable d'un Ajuntament popular.

Rumors, rumors i més rumors.

Nosaltres som dels que voldríem que no es "rumoregés" gens. Que tot el que es diu fossin veritats.

Ha estat ja obert en tota la seva extensió, el carrer de Balmes. El primer dia ja hi toparen dos automòbils.

Bona estrena, no hi ha dubte!

En sortir de l'àpat amb què la Diputació de Barcelona obsequià el general Berenguer, el senyor Maluquer i Viladot declarà:

—Estic molt satisfet, molt satisfet...

Es que potser el volem convertir, per R. O., en president de la Mancomunitat?

Però no cal fer-ne gaire cas: el senyor Maluquer, gràcies a Déu, sempre està satisfet...

Tan prim com sempre ha estat, potser ara, a les seves velleses, el venerable president s'engreixarà un xic.

Però en mig de tanta benaurança, cal recordar encara els presoners socials i polítics: són els únics germans nostres que segueixen reixes endins o fronteres enllà. Per què aquest tracte de tan rigorosa excepció?

No hem d'oblidar-los. Hem de seguir clamant, per damunt de tot, aquesta gràcia que, ara més que mai, és justícia:

L'AMNISTIA TOTAL.

L. N.—No podem complaure-us. Altrament, amb el mateix títol hi ha una cançó. Ens permetem advertir-vos-ho.

Ll. F. (Sant Pere de Ribes).—Molt deficientes, i temes gastadíssims.

F. S.—Els vostres companys us han pres el pèl. No pot pas anar.

A. C.—No podem complaure-us.

F. V. (Mataró).—Aniran.

E. P.—Si no ho feu més curt, no serem amics. Heu de tenir en compte que les coses d'actualitat omplenen l'espai de la col·laboració espontània.

M. C.—Aniran dues de les poesies, però no us impacienteu, car en tenim moltes. L'altra, i la prosa, no us han sortit tan reeixides.

J. B. S.—Va.

J. V. J.—Es poca cosa, però anirà.

J. V.—Va a "La Campana". Us avencem que aquesta secció sempre va endarrerida.

Exposició de Barcelona 1930

Oberta de les deu del matí a les dues de la matinada

Preu d'entrada al recinte 1,05 pessetes

**Il·luminacions i fonts lluminoses des de la vesprada fins a les nou,
i de dos quarts d'onze fins a les dotze de la nit**

Avui, divendres, **SETMANA HOTELERA**, Cinquè dia: Festa de la Moda
i de la Dansa.—Banquet d'etiqueta

Preu del tiquet per al banquet, 75 pessetes, en el Palau Nacional

Demà, dissabte, nit, Sisè dia:

Gran festa del Foc i de l'Aigua

LO MAI VIST

LO MES SORPRENENT

LO MES GRAN DEL MON

PALAU NACIONAL

Obert de les 10 del matí fins les 4 de la tarda.—Preu d'entrada, 1,05 pessetes

PAVELLÓ DE L'AJUNTAMENT

Obert de 10 a 1 del matí i de 4 a 7 de la tarda.—Entrada gratuïta

PALAU D'ART MODERN

Obert de les 10 del matí fins dos quarts de sis de la tarda.—Entrada gratuïta

PARC D'ATRACCIONS

Obert fins l'hora de tancar l'Exposició

SINGLOTS POETICS DE Frederic Soler (PITARRA)

La butifarra de la llibertat	original	1 acte	Lo punt de las donas	jogina	2 actes
L'esquella de la torratxa	paròdia	2 »	L'últim Trencalós	original	
Lo Cantador	»	2 »	L'Africana , paròdia de aquesta magnífica òpera		
Lo castell dels tres dragons	original	2 »	Gra y palla , paper per a matar ratos, col·lecció de poesies.		
¡Cosas del oncle!	»	1 »	Lo boig de las campanillas	jogina	1 »
Ous del dia	paròdia	2 »	Il Profeta , paròdia d'aquesta magnífica òpera		
Las píldoras de Holloway	original	1 »	Faust , paròdia d'aquesta magnífica òpera		
Si us plau per forsa	»	2 »	Liceistas y cruzados	original	2 »
Un mercat de Calaf	»	2 »	Los héroes y las grandesas	»	2 »
Uu barret de riallas	»	1 »	La mort de la paloma		
La venjansa de la Tana	paròdia	1 »			
La vaquera de la piga rossa	»	2 »			
Las carabassas de Montroig	original	2 »			
En Joan Doneta	»	1 »			

Preu de cada singlot o'60 ptes.

Les 24 obres enquadrades luxosament, pessetes 20

GABRIEL MIRÓ

Obras completas en curso de publicación

Del vivir, Corpus y otros cuentos	5 ptas.
La novela de mi amigo	5 »
Las cerezas del cementerio	5 »
El libro de Sigüenza	5 »
El obispo leproso	5 »
Figuras de la pasión del Señor	7 »
Años y leguas	5 »

(Publicados)

Vidas españolas del siglo XIX

- 1 El general Serrano
- 2 Sor Patrocinio
- 3 Luis Candelas
- 4 Carlos VII
- 5 Riesgo y ventura del Duque de Osuna
- 6 Martínez de la Rosa
- 7 Sagasta

Cada volumen 5 ptas.

¡Alto! ¡Automovilistas!

Mapas y Guías
MICHELIN

Para toda clase de excursiones

3001 Secretos industriales

para ganarse la vida

Recetas y procedimientos sencillos, económicos y probados para confeccionar numerosos artículos de venta segura.

Precio rústica 6,50 ptas. - cartón 7 ptas.

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

Bacallà fresc?

—Prengui aquest bacallà fresc, que és millor que el lluç i els “salmons”